

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 259.254 van 26 maart 2024
in de zaak A. 230.352/VII-42.021**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1030 Schaarbeek
 Generaal Eenensstraat 15
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 maart 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 232.190 van 3 februari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.749 van 30 juni 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Camille Vandeput, die *loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 30 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker.

Verzoeker bestrijdt de voormelde beslissing met een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 232.190 van 3 februari 2020 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekkingbeslissing. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het beginsel van rechtszekerheid, het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie, van de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: EVRM), van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van artikel 14.4 en 14.6 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de motiveringsplicht die op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rust, volgens artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet, van artikel 1315 van het oud Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk wetboek, van de rechten van verdediging en het beginsel van een doeltreffende voorziening in rechte, vastgelegd in de artikelen 13 EVRM en 47 van het Handvest, van het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, “als Belgisch- en EU-rechtsbeginsel”.

5. De uiteenzetting van het enige middel in het verzoekschrift omvat twee luiken, waarbij het eerste luik wordt gevormd door het eerste, tweede

en derde middelonderdeel, terwijl het tweede luik het vierde en vijfde middelonderdeel behelst.

6. Verzoeker vat de eerste drie middelonderdelen in het verzoekschrift samen als volgt:

“Eerste onderdeel : Miskenning van het gelijkheidsbeginsel en verbod op discriminatie daar de [Raad voor Vreemdelingenbetwistingen] die beperkt tot gevallen waar personen [zich bevinden] in een ‘zelfde feitelijke situatie en rechtstoestand’ en ‘op gelijke wijze worden behandeld’, waar het gelijkheidsbeginsel en verbod op discriminatie [zich verzetten] [...] tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn.

Tweede onderdeel : Schending van het gelijkheidsbeginsel en verbod op discriminatie daar verzoeker op dezelfde manier wordt behandeld (intrekking van status, ie met retroactieve werking) als een erkende vluchteling die, omwille van fraude of omwille van feiten die hij gepleegd heeft voordat hij erkend werd, het voorwerp [uitmaakt] van een procedure en beslissing tot intrekking.

Derde onderdeel : Miskenning van het beginsel van rechtszekerheid daar de status ingetrokken wordt zonder dat deze retroactieve werking gerechtvaardigd is”.

Verzoeker is van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een onjuiste toepassing heeft gemaakt van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie.

In de eerste plaats zet verzoeker uiteen dat die beginselen geen betrekking hebben op identieke situaties, maar wel op vergelijkbare situaties. Door een vergelijking te eisen van twee identieke situaties, wordt vaak een analyse van discriminatie vermeden daar het een objectief element van differentiatie veronderstelt. Verzoeker verwijst naar arrest 23/2005 van het Grondwettelijk Hof van 26 januari 2005 waarin het Hof benadrukt dat de “bewering dat de situaties niet voldoende vergelijkbaar zijn, [niet kan] leiden tot de niet-toepassing van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het kan alleen tot gevolg hebben dat de verenigbaarheid met deze bepaling minder snel wordt aangetoond wanneer de situaties zo ver uit elkaar liggen dat het onmiddellijk duidelijk is dat de bevinding

dat er sprake is van discriminatie niet het gevolg kan zijn van een zorgvuldige vergelijking”. De rechtsleer houdt vol dat de vergelijkbaarheidstest niet tot gevolg kan hebben dat het onderzoek naar de vermeende discriminatie wordt verhinderd. Daarom moeten andere criteria worden gebruikt, met name het referentiekader. Het referentiekader houdt rekening met de doelstelling van de wetgever.

Vervolgens stelt verzoeker concreet vast dat hij op dezelfde manier wordt behandeld als een erkende vluchteling die, omwille van fraude of omwille van feiten die hij gepleegd heeft voordat hij erkend werd, het voorwerp uitmaakt van een procedure en beslissing tot intrekking van de erkenning. Nochtans bevindt verzoeker zich in een totaal andere situatie, die objectief verschillend is. De beslissing tot erkenning van zijn status werd immers niet genomen op basis van fraude, noch had die beslissing anders moeten zijn, rekening houdend met feiten die hij voor de beslissing tot erkenning had gepleegd. In die gevallen is een retroactieve intrekking van de erkenning logisch omdat de desbetreffende vluchteling nooit erkend had mogen worden. De situatie van verzoeker is verschillend omdat de feiten gepleegd vóór zijn erkenning niet werden verborgen en omdat de feiten die erna werden gepleegd de erkenningsbeslissing niet konden beïnvloeden. Men kan geen redelijke reden zien om de gelijke behandeling van vreemdelingen die zich in objectief verschillende situaties bevinden, te rechtvaardigen. Door verzoeker toch op dezelfde manier te behandelen, zonder dat daarvoor noch een legitiem doel, noch een evenredigheidsverhouding bestaat, is de verwerende partij schuldig aan een miskennen van het beginsel van non-discriminatie. De wetgeving, en de manier waarop de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze wetgeving toepast, is dus discriminerend en miskent het gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie, en de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, de artikelen 20 en 21 van het Handvest en artikel 14 EVRM. Er bestaat geen legitiem motief om een retroactieve werking te rechtvaardigen en daardoor wordt ook het beginsel van rechtszekerheid geschonden.

Verzoeker vraagt bijgevolg een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof, die hij formuleert als volgt:

“Is artikel 55/3/1 [van de vreemdelingenwet] niet strijdig met de beginselen van gelijkheid en het verbod op discriminatie, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het EVRM en artikelen 20 en 21 van het Handvest en het beginsel van rechtszekerheid, daar het CGVS tot een intrekking van de vluchtelingenstatus mag [overgaan] (ie met retroactieve werking), zowel in de gevallen voorzien onder §2 (o.a. fraude) als voor de vreemdeling die een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, nadat hij erkend werd, wanneer de elementen waarop het CGVS zich stoelt dateren van na de beslissing tot erkenning?”.

7. Het vierde en vijfde middelonderdeel vat verzoeker samen als volgt:

“Vierde onderdeel : Miskenning van artikel 55/3/1 [van de vreemdelingenwet], artikel 14 van de Richtlijn 2011/95, van het evenredigheidsbeginsel (EU-recht), en miskenning van artikel 39/65 [van de vreemdelingenwet] en artikel 149 van de Grondwet, en de motiveringsplicht, door geen rekening te houden met het gedrag van verzoekende partij na de gepleegde (strafbare) feiten en veroordelingen, door te beschouwen dat het afdoende is om vast te stellen dat het ‘niet uit te sluiten is dat verzoeker dat gedrag in de toekomst zal herhalen’, door tot een ‘gevaar voor de samenleving’ te besluiten op basis van verzoekers’ ‘strafrechtelijk verleden’, door geen actueel en concreet element aan te halen die de actualiteit van dit gevaar zou aantonen, en door niet te motiveren waarom de door verzoeker aangehaalde elementen ‘geen afbreuk doen’ [aan] de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving.

Vijfde onderdeel : Miskenning van de rechten van de verdediging, het beginsel ‘*actor incumbit probatio*’, het recht op een [doeltreffende] voorziening in [rechte], daar het ‘gevaar voor de samenleving’ niet bewezen wordt door verwerende partij en de motivering van de [Raad voor Vreemdelingenbetwistingen], daar de analyse van dit gevaar op de veronderstelling rust dat verzoeker ‘zich opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten’ op basis van zijn rechterlijk verleden, daar [de] bewijslast op verzoeker wordt [gelegd] (om aan te tonen dat hij geen gevaar vormt) hoewel het aan de autoriteit is om te bewijzen dat hij een gevaar vormt op basis van recente en concrete elementen, en daar het onmogelijk is voor verzoeker om aan te tonen dat hij in de toekomst nooit meer schuldig zal zijn [aan] strafbare feiten; deze analyse van het (actueel) gevaar moet steunen op een gedetailleerde analyse van alle elementen, en recente elementen van het

geval, [bewijslast] op degene die dat gevaar inroept, en dat heeft de [Raad voor Vreemdelingenbetwistingen] in casu niet gedaan”.

In de toelichting bij deze middelonderdelen benadrukt verzoeker dat de veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en het vormen van een gevaar voor de samenleving twee voorwaarden zijn die vervuld en gemotiveerd moeten worden om de intrekking van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Het “gevaar” kan niet alleen voortvloeien uit zijn gerechtelijk verleden, maar moet integendeel onderzocht worden op basis van alle elementen in het dossier en het actueel karakter ervan moet aangetoond worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leest de parlementaire werkzaamheden verkeerd. Uit de omzetting van de artikelen 14.4 en 14.5 van richtlijn 2011/95 kan niet worden afgeleid dat het de bedoeling van de Belgische wetgever zou zijn geweest om aan te nemen dat een strafrechtelijke veroordeling voldoende zou zijn om de bedreiging van verzoeker aan te tonen of een vermoeden van een actuele bedreiging te wekken. Verzoeker betoogt dat zowel uit de lezing van artikel 55/3/1, §1, van de vreemdelingenwet als uit de parlementaire werkzaamheden blijkt dat aan twee cumulatieve voorwaarden moet worden voldaan, met name een veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar voor de samenleving vormen, en dit op het moment dat de beslissing wordt genomen. Ook richtlijn 2011/95 vereist het bewijs van zowel een veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf als een bewijs dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving. Uit de verschillende taalversies van artikel 14, vierde lid, van richtlijn 2011/95 blijkt dat de veroordeling en het gerechtelijk verleden niet afdoende zijn om het gevaar als bestaand te beschouwen.

Verzoeker vervolgt dat het de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is om de elementen van het dossier in overweging te nemen en om de elementen waarop het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert, te controleren. Er is in zijn geval geen sprake van actuele elementen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen rekening gehouden met het gedrag van verzoeker na de gepleegde strafbare

feiten en veroordelingen, door te beschouwen dat het afdoende is om vast te stellen dat het “niet uit te sluiten” is dat verzoeker zijn gedrag in de toekomst zal herhalen, door te besluiten tot een “gevaar voor de samenleving” op basis van zijn “strafrechtelijk verleden”, door geen actueel en concreet element aan te halen dat het actueel karakter van dit gevaar aantoonst en door niet te motiveren waarom de door verzoeker aangehaalde elementen “geen afbreuk doen” aan de vaststelling dat hij een gevaar voor de samenleving vormt. Voorts heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geweigerd zich uit te spreken over de relevantie van de door verzoeker aangehaalde Europese rechtspraak. Die rechtspraak was nochtans relevant aangezien zij “fundamentele beginselen vastlegt wanneer overheden een “gevaar” aan een vreemdeling toeschrijven, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van de zaak”. De lessen die uit deze rechtspraak met betrekking tot richtlijn 2008/115/EU kunnen worden getrokken, met name wat betreft de evenredigheid en de bedreiging die aan een vreemdeling wordt toegeschreven, zijn ook relevant in het kader van het “vluchtelingenrecht”.

Het toestaan van een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, zonder dat is aangetoond dat er een gevaar bestaat op het moment dat de beslissing wordt genomen, is in strijd met artikel 14, vierde lid, van richtlijn 2011/95 en het evenredigheidsbeginsel.

Waarom verzoeker op heden een gevaar zou vormen voor de samenleving wordt niet op wettige wijze gemotiveerd. Verzoeker herneemt nogmaals dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij zijn oordeel en de motivering ervan niet de wettelijke bepaling heeft nageleefd die veronderstelt dat aan twee voorwaarden is voldaan, is voorbijgegaan aan het verbod om een gevaar vast te stellen of te vermoeden op basis van een eerdere veroordeling en is voorbijgegaan aan de in het middel genoemde beginselen inzake de bewijslast, en inbreuk heeft gemaakt op verzoekers rechten van verdediging, op de gelijkheid van wapens en op zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte, aangezien hem een bewijslast wordt opgelegd die normaal gesproken op het

commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rust, die hem als een gevaar beschouwt en die dus de bewijslast draagt om aan te tonen dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Het was aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen om het gevaar dat het aan verzoeker toeschreef aan te tonen en niet aan verzoeker om de afwezigheid van het vermeende gevaar te bewijzen.

Verzoeker meent dat het middelonderdeel niet kan worden verworpen zonder volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“Staat artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95, op zich en in samenhang met het evenredigheidsbeginsel en de rechten van de verdediging, een nationale praktijk toe die erin bestaat te oordelen dat het ‘gevaar voor de samenleving’ wordt vermoed op grond van een veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, en dat de veroordeelde vreemdeling moet aantonen dat hij geen ‘gevaar voor de samenleving’ zou vormen?”.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een onmogelijk bewijs van hem vraagt, aangezien niemand ooit een document zal kunnen hebben waaruit blijkt dat hij geen potentieel gevaar voor de samenleving vormt. De bedreiging die aan verzoeker wordt toegeschreven moet voldoende concreet, reëel, ernstig en actueel zijn. Het is duidelijk dat het Hof van Justitie in zijn rechtspraak het verband legt tussen richtlijn 2008/115/EG en richtlijn 2013/33/EG. De lessen die uit de rechtspraak met betrekking tot richtlijn 2008/115/EG zijn getrokken, zijn derhalve relevant in het voorliggende geval. Het Hof wijst erop dat de verweten bedreiging van de betrokkene niet beperkt kan blijven tot het loutere bestaan van een risico, maar vereist dat de overheden vaststellen “dat, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die elke schending van de wet vormt, er sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”. In de motivering van het bestreden arrest wordt die drempel niet gehaald. Bovendien heeft het Hof van Justitie al benadrukt dat de analyse van de bedreiging die aan een veroordeelde vreemdeling wordt

ECLI:BE:RVSCE:2024:ARR.259.254 VII-42.021-9/26

toegeschreven, gebaseerd moet zijn op een individuele analyse van zijn situatie en rekening moet houden met alle relevante factoren, zoals de verstreken tijd en de context. Verzoeker herinnert eraan dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geen recente elementen heeft aangevoerd om een bedreiging te concretiseren die aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich beperkt tot de stelling dat de door verzoeker aangehaalde elementen niets veranderen aan het besluit, is dat veel te beknopt in het licht van de argumenten die door verzoeker zijn aangehaald, temeer omdat dit elementen zijn waarmee de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening moet houden bij de beoordeling van de bedreiging en aangezien verzoeker zijn argumenten en de relevantie ervan uitvoerig heeft uiteengezet.

Verzoeker besluit dat het middelonderdeel niet kan worden verworpen zonder volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“Vereist artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95, op zich en in samenhang met het evenredigheidsbeginsel en de rechten van de verdediging, dat de lidstaat aantoonst dat de aan de vreemdeling toegeschreven bedreiging reëel, aanwezig en voldoende ernstig is en betrekking heeft op een fundamenteel belang van de samenleving, rekening houdend met alle elementen van de zaak, en in het bijzonder met de inspanningen en bewijzen voor de rehabilitatie van de betrokken vreemdeling sinds zijn veroordeling, en met het feit dat de criminogene context waarin de vreemdeling in het verleden strafbare feiten heeft gepleegd, voorbij is?”.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt eraan toe dat zijn kritiek ten aanzien van hoe de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie interpreteert en toepast (eerste onderdeel) ontvankelijk is in cassatie. Verzoeker had deze miskennen niet kunnen anticiperen in zijn verzoekschrift gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. De verwerende partij spreekt niet tegen dat de situatie van verzoeker, die feiten van openbare orde heeft gepleegd, verschillend is aan de situatie van een vreemdeling die fraude heeft gepleegd om als vluchteling te

worden erkend. Nochtans wordt, ook voor verzoeker, de status ingetrokken, *i.e.* met retroactieve werking. Deze identieke behandeling wordt niet gerechtvaardigd.

Met betrekking tot het vierde en het vijfde middelonderdeel verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende het actuele karakter van het in artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde gevaar.

Beoordeling

A. Eerste, tweede en derde middelonderdeel

9. In het bestreden arrest overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“[...]

Verzoeker is verder van oordeel dat de analyse van en de motivering omtrent het gevaar voor de samenleving onvoldoende is. Hij verwijst hierbij naar Europese rechtspraak, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verschillende individuele elementen die volgens hem aantonen dat hij geen gevaar voor de samenleving vormt.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de verwijdering van derdelanders omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, gaat hij er aan voorbij dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij ‘een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet’ en dus niet omdat hij de openbare orde zou verstoord hebben of omdat hij een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Wat betreft verzoekers stelling dat ‘het Europees recht’ verwijst naar een gedrag dat ‘een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving’, dient te worden opgemerkt dat noch uit de wettekst zelf, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat het de wil was van de wetgever dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient vast te stellen dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vereist enkel dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen in casu is gebeurd in een beslissing die

afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat ‘hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.’ Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de strafmaat die gehanteerd werd. De commissaris-generaal hield hierbij rekening met verzoekers opeenvolgende veroordelingen, waaruit naar voor komt dat verzoeker een gevaarlijke sociale ingesteldheid heeft, geen respect voor de fysieke integriteit van anderen vertoont en niet terugdeinst voor het gebruik van geweld en bedreigingen. Tevens hield de commissaris-generaal met reden rekening met het feit dat verzoeker zich in een tijdsbestek van slechts enkele jaren meermaals schuldig heeft gemaakt aan delicten met geweld en bedreiging, waarbij de laatste feiten bovendien gepleegd werden in staat van wettelijke herhaling. Een eerdere straf met uitstel van tenuitvoerlegging mits naleving van probatievoorwaarden weerhiel verzoeker er niet van opnieuw zeer ernstige feiten te plegen (zie vonnis dd. 21 februari 2017, p. 4). Het specifieke strafrechtelijk verleden van verzoeker vormt een belangrijke aanwijzing voor het gevaar voor de samenleving. De Commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden oordelen dat het feit dat verzoeker reeds drie maal werd veroordeeld voor ernstige en bijzonder ernstige feiten aantoont dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en dat uit zijn persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De door verzoeker gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig en zijn gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten en het recidivisme in hoofde van verzoeker blijkt dat hij door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de samenleving. Het loutere gegeven dat de feiten waarvoor verzoeker het laatst werd veroordeeld dateren van 2016 doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het voorgaande kan verzoeker geenszins worden gevolgd in zijn stelling dat de motivering van de bestreden beslissing omtrent het gevaar voor de samenleving stereotiep is en zijn persoonlijke elementen niet in aanmerking neemt.

Waar verzoeker daarnaast wijst op de positieve elementen en de verzachtende omstandigheden die door de rechtbanken in acht werden genomen bij zijn opeenvolgende veroordelingen, die volgens hem bij het nemen van de bestreden beslissing werden genegeerd, dient te worden benadrukt dat verzoekers (toenmalige) jeugdige leeftijd, zijn moeilijke leefomstandigheden in het land van herkomst, het feit dat hij sinds augustus 2010 opgevolgd werd voor een “psychiatrische problematiek” en het feit dat in het vonnis van 21 februari 2017 verwezen wordt naar

verzoekers vrijlating onder voorwaarden (uit voorhechtenis), de geleverde inspanningen om aan deze voorwaarden te voldoen, het feit dat hij de feiten erkent en plaatst binnen een agressieproblematiek ten gevolge van drugsgebruik en het feit dat verzoeker hiervoor een therapie heeft gevolgd en hij op dat moment al enkele maanden clean zou zijn, an sich geen afbreuk doen aan de bijzondere ernst van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, noch aan de beoordeling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook het aan het verzoekschrift toegevoegde attest van psycholoog F.D., waarin verzoekers voorgeschiedenis wordt geschetst, kan deze appreciatie niet ombuigen. Dat verzoeker het na zijn aankomst in België moeilijk heeft gehad, wordt niet betwist. De Raad herhaalt dat dit echter geen afbreuk doet aan de ernst van de door hem gepleegde feiten, noch aan de actuele beoordeling van het gevaar voor de samenleving. De Raad kan immers niet anders dan vaststellen dat verzoekers psychologische begeleiding sinds augustus 2010 en de vooruitgang die hij doorheen de jaren zou hebben geboekt geen positieve weerslag heeft gehad op zijn gedrag en hem er duidelijk niet van heeft kunnen weerhouden om herhaaldelijk zwaarwichtige feiten te plegen, waarbij hij geen enkel respect voor de fysieke integriteit van anderen betoont, hij er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken en bedreigingen te uiten en er evenmin voor terugdeinst om een wapen te gebruiken. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zal herhalen en zich opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Ook de overige aan het verzoekschrift gevoegde documenten waaruit, voor zover deze leesbaar zijn, kan worden afgeleid worden dat verzoeker een inburgeringstraject volgt, dat hij aanwezig is geweest op verschillende gesprekken en sleutelmomenten bij Groep INTRO en Actiris, dat hij bij een vzw werkt in het kader van een werkstraf en dat zijn echtgenote zwanger is, veranderen niets aan het besluit dat de omstandigheden die tot verzoekers verschillende veroordelingen hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. Hetzelfde geldt voor zijn stelling in het verzoekschrift dat hij ‘nu besloten heeft de juiste pad te volgen’.

[...]

Verzoeker meent daarnaast dat het beginsel van non-discriminatie wordt miskend omdat hij op dezelfde manier wordt behandeld (intrekking van de status) als een erkende vluchteling die ‘omwille van fraude of omwille van feiten die hij gepleegd heeft voordat hij erkend werd’ het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoeker hekelt het feit dat deze categorieën gelijk behandeld worden – i.e. de intrekking van de vluchtelingenstatus, waarbij men geacht wordt nooit als vluchteling te zijn erkend – hoewel zij objectief verschillend zijn en er geen redelijke reden gezien kan worden om een gelijke behandeling van vreemdelingen die zich in objectief verschillende situaties bevinden te rechtvaardigen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker met zijn kritiek

ook hier in wezen artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet viseert, en niet zozeer de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat dergelijke wetskritiek buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt en de Raad deze wetskritiek dan ook niet in aanmerking kan nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten. Daarnaast benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel in casu niet pertinent is. Deze beginselen vereisen immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel zijn geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. In casu betwist verzoeker echter een gelijkaardige maatregel, i.e. een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, voor verschillende gevallen. Verzoeker toont dan ook geenszins een schending van het non-discriminatiebeginsel en gelijkheidsbeginsel aan”.

10. Hoewel verzoeker zich in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds beriep op een schending van “het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie”, heeft hij wat dat betreft geen schending opgeworpen van de artikelen 20 en 21 van het Handvest of van artikel 14 EVRM. Het blijkt ook niet dat hij daartoe niet in de mogelijkheid was. Bijgevolg kan verzoeker niet voor het eerst voor de Raad van State een schending opwerpen van die bepalingen. Bovendien is het vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 14 EVRM geen onafhankelijk bestaan heeft, aangezien het de gelijkheid waarborgt “in het genot van de rechten en vrijheden” gewaarborgd in het EVRM en zijn protocollen.

Het proportionaliteitsbeginsel, dan wel evenredigheidsbeginsel, is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. De vraag of een beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al dan niet evenredig is, vormt bovendien een feitelijke beoordeling. De Raad van State is als cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de zaak zelf te treden.

Artikel 191 van de Grondwet waarborgt de gelijkheid tussen vreemdelingen en Belgen. Die bepaling kan enkel geschonden zijn in zoverre een verschil in behandeling tussen bepaalde vreemdelingen en de Belgen wordt ingesteld. Die situatie is hier niet aan de orde, zodat verzoeker zich hoe dan ook niet op nuttige wijze op een schending van voormelde bepaling kan beroepen.

Het enige middel is niet ontvankelijk in de mate dat erin de schending wordt aangevoerd van de artikelen 20 en 21 van het Handvest, artikel 14 EVRM, artikel 191 van de Grondwet en het evenredigheidsbeginsel.

11. In de mate dat verzoeker een miskenning van het gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie aanvoert, betwist hij de grondwettigheid van artikel 55/3/1, §1, van de vreemdelingenwet en de conclusie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er geen prejudiciële vraag moet worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof omdat die “niet pertinent is” en er “klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt”. In het cassatieverzoekschrift vraagt verzoeker opnieuw om een prejudiciële vraag ter zake aan het Grondwettelijk Hof voor te leggen.

12. Artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid”.

Artikel 14, lid 4, b), van richtlijn 2011/95, waarvan artikel 55/3/1, §1, vreemdelingenwet de omzetting is, luidt:

“De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

[...]

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf”.

13. Verzoeker stelt dat er sprake is van een ongerechtvaardigde gelijke behandeling, *i.e.* intrekking van de vluchtelingenstatus, van verschillende gevallen. Verzoekers argumentatie komt er in essentie op neer dat de intrekking van de vluchtelingenstatus veel verregaandere gevolgen heeft dan een herroeping ervan en dat het disproportioneel is om dezelfde intrekking te voorzien voor zowel de gevallen van artikel 55/3/1, §1, van de vreemdelingenwet als voor de gevallen voorzien in artikel 55/3/1, §2, van de vreemdelingenwet.

In de samengevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 komt het Hof van Justitie tot de conclusie dat de “intrekking van de vluchtelingenstatus” voorzien door artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95 niet tot gevolg heeft dat hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag. Het Hof van Justitie heeft in deze zaken benadrukt dat de hoedanigheid van “vluchteling” niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de “vluchtelingenstatus”. De beslissing tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus betreft bijgevolg louter een intrekking van de formele erkenning van zijn hoedanigheid als vluchteling. Het is volgens het Hof van Justitie juist dat de intrekking van de vluchtelingenstatus tot gevolg heeft dat de betrokken derdelanders of staatlozen niet of niet langer alle rechten en voordelen genieten waarin hoofdstuk VII van richtlijn 2011/95 voorziet, aangezien

ECLI:BE:RVSCE:2024:ARR.259.254 VII-42.021-16/26

deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, zesde lid, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève, hetgeen bevestigt dat zij, niettegenstaande die intrekking, vluchteling zijn in de zin van met name artikel 1, afdeling A, van dat verdrag. Bovendien benadrukt het Hof van Justitie in die gevoegde zaken dat de toepassing van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 hoe dan ook niet afdoet aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest na te leven. Het gaat onder meer om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg.

In essentie bekritiseert verzoeker de keuze van de Belgische wetgever om in artikel 55/3/1, §1, van de vreemdelingenwet te voorzien in een “intrekking” van de vluchtelingenstatus in de plaats van een “herroeping” of “beëindiging”. Hij stelt dat het “verschil tussen een afschaffing/beëindiging enorm is, daar in geval van een intrekking, verzoeker alle rechten die aan de hoedanigheid van vluchteling verbonden zijn, zijn recht op de status, verliest (recht om te werken, sociale uitkeringen, recht op verblijf, recht om te laten gelden dat hij voor een tijdje als vluchteling werd erkend, ...), met retroactieve werking”. Zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie klopt het uitgangspunt van verzoeker echter niet aangezien hij bij een intrekking van de vluchtelingenstatus de hoedanigheid van vluchteling en de daarmee gepaard gaande rechten behoudt. Verzoekers argument dat een “beëindiging van de vluchtelingenstatus” substantieel (“enorm”) verschilt van “een intrekking van de vluchtelingenstatus” kan niet worden bijgetreden. Het verzoek tot prejudiciële vraagstelling aan het Grondwettelijk Hof is aldus gebaseerd op een verkeerd uitgangspunt en argument.

Bovendien heeft het Hof van Justitie al aangegeven dat een intrekking van de vluchtelingenstatus voorzien in artikel 14, lid 4, van

richtlijn 2011/95 verenigbaar is met artikel 18 van het Handvest. Hieruit volgt dat voor zover er al sprake zou zijn van een ongerechtvaardigde gelijke behandeling, die niet kan voortvloeien uit de intrekking voorzien in artikel 55/3,§1, van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95.

Gelet op het voorgaande is het niet nuttig om de voorgestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof voor te leggen.

14. Waar verzoeker aanvoert dat de aangehaalde bepalingen en beginselen worden geschonden door de wetgeving en de manier waarop de verwerende partij deze wetgeving toepast, zijn de middelonderdelen niet gericht tegen het bestreden arrest en derhalve niet ontvankelijk.

15. Het eerste, tweede en derde middelonderdeel zijn niet ontvankelijk dan wel ongegrond.

B. Vierde en vijfde middelonderdeel

16. De motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

17. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele

motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Waar verzoeker poneert dat de motivering in het bestreden arrest “niet afdoende” is, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “zijn standpunt naar behoren [moet] motiveren” en de motivering “veel te beknopt [is] in het licht van de argumenten die door verzoeker zijn aangevoerd”, houdt zijn kritiek geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht, die enkel een vormvereiste is.

In zoverre verzoeker hekelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet motiveert waarom hij van oordeel is dat de door verzoeker aangevoerde elementen geen afbreuk doen aan de analyse omtrent het gevaar voor de samenleving, komt zulks erop neer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gronden van zijn motieven kenbaar zou moeten maken. De jurisdictionele motiveringsplicht vereist dat evenwel niet.

18. Uit artikel 55/3/1, §1, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 14, lid 4, b), van richtlijn 2011/95, volgt dat om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, het niet volstaat dat er sprake is van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar dat bovendien ook moet worden vastgesteld dat de betrokkene een gevaar voor de samenleving vormt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in het bestreden arrest uitgegaan van twee cumulatieve voorwaarden, te weten de veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar voor de samenleving. Zulks blijkt reeds uit de structuur van het bestreden arrest, waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerst ingaat op de veroordelingen, vervolgens in een

afzonderlijke paragraaf de betwisting van de bijzondere ernst van de misdrijven bespreekt en nadien, in een navolgende afzonderlijke paragraaf, ingaat op het criterium van het ‘gevaar voor de samenleving’.

De stelling van verzoeker dat in het bestreden arrest geen rekening wordt gehouden met zijn gedrag na de gepleegde feiten en veroordelingen en dat zou worden besloten tot een gevaar voor de samenleving louter op basis van het strafrechtelijk verleden van verzoeker, mist feitelijke grondslag.

Uit de motieven op bladzijde vijftien en zestien van het arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet enkel de strafrechtelijke veroordelingen in rekening heeft gebracht bij het bepalen of verzoeker al dan niet een gevaar voor de samenleving vormt, maar dat hij ook rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de misdrijven waarvoor verzoeker werd veroordeeld, met diens individuele verantwoordelijkheid en met de gehanteerde strafmaat.

Uit de motieven van het bestreden arrest komt voorts weliswaar naar voren dat het specifiek strafrechtelijk verleden van verzoeker een “belangrijke aanwijzing” vormt voor het gevaar voor de samenleving. Echter, daarnaast wordt ook gewezen op onder meer de “volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid” van verzoeker, zijn “persoonlijk gedrag”, het gegeven dat de “door verzoeker gepleegde feiten [...] bijzonder ernstig [zijn] en zijn gedragingen [...] een rechtstreekse bedreiging [vormen] voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking” en het gegeven dat zijn “psychologische begeleiding sinds augustus 2010 en de vooruitgang die hij doorheen de jaren zou hebben geboekt geen positieve weerslag heeft gehad op zijn gedrag en hem er duidelijk niet van heeft kunnen weerhouden om herhaaldelijk zwaarwichtige feiten te plegen, waarbij hij geen enkel respect voor de fysieke integriteit van anderen betoont, hij er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken en bedreigingen te uiten en er evenmin voor terugdeinst om een wapen te gebruiken”, zodat niet valt “uit te sluiten dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zal herhalen en zich opnieuw

zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten”. Op deze manier heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de actualiteit van het gevaar voor de samenleving onderzocht. In het bestreden arrest valt weliswaar eerst te lezen dat uit niets zou blijken dat het aan verzoeker verweten gedrag “een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” zou moeten vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Echter, in de daaropvolgende, hoger aangehaalde overwegingen (“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien[...]”) geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waarom daar in het voorliggende geval hoe dan ook wel sprake van is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest voorts geantwoord op de argumentatie van verzoeker dat hij geen gevaar voor de samenleving vormt, in het kader waarvan verzoeker heeft verwezen naar Europese rechtspraak. Verzoeker overtuigt dan ook niet van een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht om de reden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich onthouden zou hebben van een onderzoek van de relevantie van de door verzoeker aangehaalde Europese rechtspraak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zet immers duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteen waarom de argumentatie van verzoeker omtrent het gevaar voor de samenleving, in het kader waarvan hij naar Europese rechtspraak had verwezen, niet wordt aangenomen.

19. De vraag of de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al dan niet evenredig is, vormt een feitelijke beoordeling. De Raad van State is als cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de zaak zelf te treden.

20. Op de eerste voorgestelde prejudiciële vraag voor het Hof van Justitie van de Europese Unie kan niet worden ingegaan, vermits zij uitgaat van de foutieve premisse dat de nationale praktijk toelaat dat het gevaar voor de samenleving wordt vermoed op grond van een veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf. Indien de nationale praktijk overigens, zoals verzoeker daarvan

uitgaat, zou toelaten te oordelen dat het gevaar voor de samenleving wordt vermoed op grond van een veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, komt de prejudiciële vraag neer op een vraag betreffende de overeenstemming van de geviseerde nationale praktijk met het recht van de Europese Unie. Op grond van artikel 267 VWEU spreekt het Hof van Justitie zich evenwel enkel uit over prejudiciële vragen met betrekking tot de uitlegging van de verdragen of de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instantie van de Unie. Bijgevolg dient de voorgestelde prejudiciële vraag hoe dan ook niet te worden gesteld.

21. In de mate dat verzoeker voorts de schending aanvoert van het beginsel van een doeltreffende voorziening in rechte zoals vastgelegd in artikel 13 EVRM, wordt erop gewezen dat die bepaling niet op zichzelf kan worden ingeroepen, maar steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden moet worden opgeworpen. Vermits verzoeker zulks nalaat, is het middel in die mate niet ontvankelijk.

22. Verzoeker toont evenmin een schending aan van artikel 47 van het Handvest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt over volle rechtsmacht. Op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet kan hij de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking, wat inhoudt dat het geschil in zijn geheel aan het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt onderworpen, zodat dit rechtscollege in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze beslissing werd genomen. Tot slot kan tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State. Verzoeker overtuigt er bijgevolg niet van dat hij niet kon beschikken over een doeltreffende voorziening in rechte.

23. Het recht van verdediging houdt onder meer in dat de partijen kennis moeten kunnen nemen van alle aan de rechter voorgelegde stukken en dat zij er op nuttige wijze standpunt over moeten kunnen innemen, alsook dat zij in de gelegenheid gesteld moeten worden om de uitleg te verstrekken die zij nuttig achten.

Uit het bestreden arrest blijkt dat er een persoonlijk onderhoud is georganiseerd waarbij verzoeker zijn standpunt kon laten gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“[...] Gelet op het voorgaande kan niet worden volgehouden dat verzoeker op voorhand niet rechtsgeldig geïnformeerd werd over de procedure, noch over de inhoud van het gehoor, en dient te worden besloten dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was om zijn persoonlijk onderhoud voor te bereiden. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat verzoeker, die zelf de verantwoordelijkheid draagt voor wat betreft de organisatie van zijn verweer, zich tijdens het persoonlijk onderhoud kon laten bijstaan door een raadsman indien hij dit wenste. Daarenboven blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om uiteen te zetten waarom zijn vluchtelingenstatus behouden dient te blijven. [...] Zo verzoeker met betrekking tot zijn verschillende veroordelingen, zijn actuele situatie of de evolutie van zijn gedrag sinds de feiten van 2016 nog elementen meende te kunnen aanhalen tot behoud van zijn status, stond het hem vrij om deze elementen doorheen of aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan te reiken. De Raad benadrukt te dezen dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die volgens hem het behoud van zijn vluchtelingenstatus kunnen wettigen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker middels huidig verzoekschrift gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en in staat was zijn middelen en grieven aan te voeren. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen hoger werd uiteengezet en waaruit blijkt dat verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift en tot op heden geen elementen bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. [...]”.

Deze overwegingen worden door verzoeker niet betwist.

Uit de overwegingen van het bestreden arrest waaraan hoger werd gerefereerd, blijkt verder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde elementen in zijn beoordeling heeft betrokken.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens tot het besluit komt dat de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde argumenten en documenten het behoud van zijn vluchtelingenstatus niet wettigen of dat de door verzoeker aangehaalde elementen niets veranderen aan het besluit dat de omstandigheden die tot verzoekers verschillende veroordelingen hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, impliceert geen schending van het recht van verdediging, noch houdt zulks in dat op verzoeker de bewijslast wordt gelegd om aan te tonen dat hij geen gevaar voor de samenleving vormt.

24. Verzoeker toont geen schending aan van de aangehaalde bepalingen en beginselen.

25. Op de tweede voorgestelde prejudiciële vraag voor het Hof van Justitie van de Europese Unie dient evenmin te worden ingegaan. Zoals hoger vastgesteld, valt in het bestreden arrest met name weliswaar eerst te lezen dat uit niets zou blijken dat het aan verzoeker verweten gedrag “een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” zou moeten vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, maar geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels zijn beoordeling in de daaropvolgende overwegingen aan waarom daar in het voorliggende geval hoe dan ook wel sprake van is. Het zou overigens niet aan de Raad van State als cassatierechter toekomen om vast te stellen of er al dan niet sprake is van een reëel, aanwezig en voldoende ernstig gevaar, vermits dit hem ertoe zou nopen in de beoordeling van de feiten te treden. Het antwoord op de prejudiciële vraag is derhalve niet dienend voor de oplossing van het geschil.

Het vierde en vijfde onderdeel zijn niet ontvankelijk, dan wel ongegrond.

C. Conclusie

26. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams